

Sygn. akt II Ka 445/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Arkadiusza Szewczaka

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019 r.

sprawy **A. G.**

oskarżonego z art. 13 §1kk w zw. z art. 286 §1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 marca 2019 r. sygn. akt II K 116/19

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżyciela posiłkowego M. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa 120 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 445/19

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że w dniu 2 października 2018 r. w S. przy ul. (...), woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd usiłował doprowadzić M. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przekazując obietnicę, że posiada materiały, które mogą pomóc w zwolnieniu z Zakładu Karnego w S. jego syna K. M., tymczasowo aresztowanego do postępowania sygn. akt 2 Ds. 453.2017 w sprawie zabójstwa K. S., w zamian za przekazanie pieniędzy w kwocie 25.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na zatrzymanie przez policjantów z Komendy Miejskiej Policji w S., tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 27 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądził od oskarżonego A. G. na rzecz pokrzywdzonego M. M. (1) kwotę 442,80 złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego;

III. zasądził od oskarżonego A. G. na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych tytułem opłaty oraz 70 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od wyżej opisanego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. M. (1) zaskarżając go w części, w zakresie braku rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego w postaci obowiązku zadośćuczynienia. Orzeczeniu zarzucił obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 46 § 1kk poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie orzeczenia środka karnego w postaci obowiązku zadośćuczynienia w wysokości 2.000 złotych na rzecz pokrzywdzonego M. M. (1), podczas gdy Sąd I instancji meriti był zobowiązany do orzeczenia tegoż środka z uwagi na to, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego na rozprawie w dniu 25 marca 2019 r. złożył skuteczny stosownie do treści art. 49a kpk wniosek w tym zakresie.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 §1 kk środka karnego w postaci obowiązku zadośćuczynienia w wysokości 2.000 złotych.

Na rozprawie odwoławczej pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego poparł apelację i wniosek w niej zawarty, wnosząc ponadto o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja złożona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Mając na uwadze, iż apelacja nie kwestionuje ustaleń faktycznych i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczającym staje się zatem stwierdzenie, iż w tym zakresie Sąd Okręgowy w Siedlcach podziela stanowisko Sądu Rejonowego w Siedlcach.

Wbrew zarzutom podniesionym w złożonej apelacji, zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji procedując w niniejszej sprawie nie dopuścił się obrazy prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 kk.. Zgodzić się należy ze skarżącym pełnomocnikiem, który przywołuje na poparcie wysuwanych przez siebie twierdzeń szereg orzeczeń sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, iż w przypadku złożenia wniosku o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w terminie określonym obowiązującymi przepisami prawa procesowego, Sąd orzekający w sprawie ma obowiązek orzec odszkodowanie bądź też zadośćuczynienie. Zaznaczenia jednak w tym miejscu wymaga, że warunkiem takiego rozstrzygnięcia jest to, aby w momencie wyrokowania istniała nienaprawiona szkoda, czy to o charakterze majątkowym, czy też niemajątkowym (tzw. krzywda).

Podkreślić należy ponadto, że zadośćuczynienie jest świadczeniem kompensacyjnym, które ma na celu wyrównanie uprawnionemu cierpień fizycznych i psychicznych będących następstwem zdarzenia, za które odpowiada sprawca. Podstawą uznania, że doszło do naruszenia dobra osobistego, nie może być jednak subiektywne odczucie osoby uważającej się za pokrzywdzoną. Oceniając zasadność roszczeń w tym przedmiocie należy stosować kryteria obiektywne, odwołując się do osoby o „normalnym” emocjonalnym życiu wewnętrznym. Zatem powinna nastąpić odmowa przyznania zadośćuczynienia, gdy odczucia, reakcje pokrzywdzonego nie są typowe. Poza tym, pomiędzy szkodą o charakterze niemajątkowym, a działaniem sprawcy i przypisanym mu czynem musi istnieć związek przyczynowy, a zatem dobra osobiste osoby pokrzywdzonej muszą zostać naruszone w wyniku tego konkretnego czynu niedozwolonego popełnionego przez sprawcę.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy zaznaczyć, że oskarżonemu A. G. przypisano popełnienie przestępstwa przeciwko mieniu, polegającego na usiłowaniu doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd poprzez obietnicę dostarczenia materiałów, które miały być pomocne w zwolnieniu jego syna K. M. z Zakładu Karnego w S.. Uwzględnić trzeba przy tym, że pokrzywdzony M. M.

(1) sam, z własnej woli wszedł w porozumienie z oskarżonym, nawiązał z nim kontakt i zaangażował się w proponowany przez niego proceder. Miał świadomość, że ma do czynienia z osobą karaną, odbywającą uprzednio karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym. Trudno zatem przyjąć, aby, jak twierdzi pełnomocnik, działanie oskarżonego naruszyło jego prawo do życia w spokoju i poczuciu bezpieczeństwa, a także wzbudziło poczucie zagrożenia i lęku. Pokrzywdzony z własnej woli uwikłał się w wytworzoną przez oskarżonego sytuację, godząc się na spotkania z nim i mając przy tym nadzieję na opuszczenie przez syna jednostki penitencjarnej. Jak słusznie zważył w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy, na skutek przestępczego działania oskarżonego A. G., które zakończyło się w fazie usiłowania, nie doszło do wyrządzenia pokrzywdzonemu M. M. (1) szkody materialnej, ani też krzywdy w rozumieniu określonych cierpień fizycznych bądź psychicznych. Stres i negatywne emocje, których doznał w subiektywnym odczuciu pokrzywdzony w związku z zaistniałą sytuacją związaną z czynem przypisanym oskarżonemu, zdaniem Sądu Okręgowego nie pozostają w bezpośrednim związku przyczynowym z popełnionym przestępstwem i nie można przyjąć, aby były wynikiem przestępczego działania oskarżonego polegającego na usiłowaniu wyłudzenia mienia.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzając brak podstaw do uwzględnienia wniosku zawartego w złożonej apelacji, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach w zaskarżonej części.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk oraz art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżyciela posiłkowego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Na kwotę tę składa się 100 zł opłaty oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w sprawie.

Z tych też względów, w oparciu o dyspozycję art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w sentencji wyroku.